

Република Србија
Врховни касациони суд

Рев2 1153/2014
17.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.К. из У., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из У., против тужене В.б. АД Н.С., Филијала П., чији је пуномоћник Н.Н., адвокат из Ч., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3119/13 од 16.01.2014. године, у седници одржаној 17.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3119/13 од 16.01.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 482/13 од 23.09.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење тужене бр. 01.1874/210-ХР од 15.08.2011. године којим му је отказан уговор о раду бр. 1-2871/4903-1 од 29.09.2013. године и да се наложи туженој да га врати у радни однос. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 304.500,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 3119/13 од 16.01.2014. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Тужена је одговорила на тужиочеву ревизију.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба прничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код тужене на пословима специјалног сарадника за потрошачке кредите у филијали П.. Управни одбор тужене донео је Предлог програма решавања вишка запослених 24.06.2011. године због технолошких, организационих и економских промена. Овај Предлог је достављен Националној служби за запошљавање и синдикату, који су дали своје мишљење. Дана 20.07.2011. године Управни одбор тужене је усвојио Програм решавања вишка запослених, са коначном листом вишка запослених, на којој је био и тужилац. У члану 3. тачка 3. овог Програма наведено је да је због смањеног обима посла дошло до потребе смањења броја извршилаца, тако да је број запослених у филијали П., на пословима производа за становништво, смањен за једног извршиоца. Чланом 5. Програма предвиђено је да је основни критеријум за одређивање запослених за чијим је радом престала потреба резултат рада запосленог, који се утврђује на основу образложене оцене непосредног руководиоца. Сви запослени су оцењени, а тужилац је добио укупно 40 поена, што је мање од оцена за друго двоје запослених на радним местима са истим описом посла, па је на основу критеријума из Појединачног колективног уговора проглашен технолошким вишком. Пошто није могло да му се обезбеди друго радно место у банци, у складу са организацијом радних места, нити је постојала потреба за распоредом на друге послове, могућност за преквалификацију за обављање других послова, доквалификацију, скраћено радно време, ни друге мере запошљавања, оспореним решењем тужене од 15.08.2011. године отказан му је уговор о раду, уз исплату отпремнине.

Код од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца, имајући у виду да је тужена спровела поступак утврђивања вишка запослених у складу са одредбама чл. 153. до 156. Закона о раду и да је тужиоцу отказан уговор о раду из разлога предвиђених чланом 179. тачка 9. истог закона.

Чланом 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Према члану 140. Појединачног колективног уговора тужене предвиђено је да резултати рада запосленог представљају основни критеријум за одређивање запосленог за чијим радом је престала потреба.

Како је тужилац лошије оцењен у односу на друго двоје запослених који су радили на истим пословима, при чему није било услова да се распореди на друго одговарајуће радно место, то је одлука којом је тужиоцу престао радни однос због технолошких, економских и организационих промена правилна и на закону заснована. Поред тога, тужиоцу је исплаћена отпремнина пре подношења тужбе, па није повређена ни одредба члана 158. Закона о раду, а тражено је и мишљење

синдиката у смислу члана 181. истог закона. Правилно је одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад, јер одлука у том делу зависи од законитости оспорених одлука.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да је решење о престанку радног односа незаконито јер коначне оцене није дао непосредни руководилац, већ регионални менаџер, која је гајила нетрпељивост према њему, због чега му је и умањила оцене које је претходно дао непосредни руководилац и тиме утицала на коначну оцену. Ово из разлога што је коначна оцена дата и потписана од стране тужиоцевог непосредног руководиоца из чега произилази да је оцењивање извршено у складу са одредбом члана 5. Програма.

Осталим наводима ревизије се побија утврђено чињенично стање, па их Врховни касациони суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију јер ова процесна радња није била потребна у ревизијском поступку, у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**